

wetenschap, zijn familie en zijn vrienden een groot verlies. Hij heeft zich op het gebied, waarop hij zich bewoog, grooten naam verworven, zoowel bij zijn geloofsgenooten als bij andersdenkenden, en telde onder beide vele vrienden.

Bouman werd 23 Mei 1869 te Nieuw-Beijerland geboren en opgevoed in een eenvoudige orthodox hervormde omgeving. Hij bezocht de Christelijke school te Oud-Beijerland, waar zijn oom, de destijds zeer bekende Jongejan, hoofd dier school was, voor wien hij groote liefde en diepen eerbied had en die op den gang van zijn leven grooten invloed heeft uitgeoefend. Hij ontving een diep religieuse opvoeding, die richting aan zijn leven heeft gegeven tot het einde toe.

Na zijn arts-examen en promotie bij Prof. Rotgans werd hij benoemd tot geneesheer van de stichting „Bloemendaal” te Loosduinen; vooraf ging hij, om zich voor deze taak te bekwamen, naar Weenen, waar hij werkte onder Krafft-Ebing, Wagner von Jauregg en Obersteiner. In 1895 trad hij in „Bloemendaal” in functie als geneesheer; in 1907 werd hij tot Hoogleraar in de Psychiatrie aan de V. U. te Amsterdam benoemd, waar hij na een paar jaar tevens directeur van de Valeriuskliniek werd, die onder zijn auspiciën werd opgericht.

Later heeft hij Utrecht tot woonplaats gekregen, waar hij als opvolger van Winkler, Hoogleraar werd in de Psychiatrie en Neurologie aan de Rijks-Universiteit, hetgeen hij tot aan zijn dood toe bleef.

Bouman was een eenvoudig, hartelijk man, vol levenslust en werkkraft; bovendien was hij een geloovig Christen, ook toen hij als man van wetenschap groot gezag had verkregen.

Hij was een principieel man en zocht in zijn wetenschap zijn beginsel uit te dragen, een taak, die hij in een van zijn geschriften buitengewoon moeilijk noemde. Hij was opgeleid volgens de natuurwetenschappelijke methode, waarin geen plaats was voor God en Zijn Woord. Hij stelde zich niet tevreden in zijn geschriften met het volgen van deze methode, en, dan zooals hij 't zelf uitdrukte, een paar Bijbelteksten er bij, omdat daardoor juist een tegenstelling tusschen geloof en wetenschap gemaakt werd.

Men heeft wel eens gezegd, dat in zijn geschriften weinig principieels gevonden werd, doch deze opvatting berust m.i. op misvatting. Hij ging in den regel inductief te werk, wat o.a. duidelijk blijkt uit zijn studie over: „Begrijpelijke relaties” en „Psychische Activiteit”. In laatstgenoemd geschrift eindigt hij zijn beschouwingen met het volgende: „Langs geheel andere lijnen kwam ik tot beschouwingen, die eenige overeenkomst vertoonen met die van mijn ambtgenoot Bavinck in zijn rede, dit jaar te Utrecht gehouden op het philologencongres over „de overwinning der ziel”. Het komt mij dan